

РЕШЕНИЕ

№ 5995

гр. София, 19.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 20.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **2778** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на К. Г. Г., ЕГН: [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [жк], част 45, вх. А, ет. 8, ап. 15, чрез адв. К. В. К. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 19-0769-00084/16.04.2019г. на Началник на Сектор „Пътна полиция“ - [населено място] при ОДМВР - [населено място], с която на жалбоподателя на основание чл.171, т.1, б. „д“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ - временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, до заплащане на дължимата глоба.

В жалбата са наведени доводи за незаконосъобразност на атакуваната заповед. Иска се нейната отмяна.

В съдебно заседание ответникът не изразява становище по жалбата.

Административен съд – София – град, III отделение, 46 - ти състав след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност намира за установено следното от фактическа страна:

На 15.04.2019 г. на жалбоподателя е издаден Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № АА70467, за това, че на същата дата около 13:50 часа в [населено място] на [улица] в посока жп-гара управлява товарен автомобил „О. В.“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на фирма „Балкан фуудс“ АД с Б. №[ЕИК] – С., с издаден фиш № К-1330471 връчен на 24.01.2018г. и не е заплатен в срок.

Автомобила не е преминал задължително Г.Т.П. Управлява с акт с изтекъл срок. Деянията са квалифицирани като нарушения на чл.190, ал.3 от ЗДвП, чл. 147, ал.1 от ЗДвП и чл.157, ал.6 от ЗДвП. АУАН е предявен и подписан от жалбоподателя, като последният не е направил възражения и не е дал обяснения.

Въз основа на горепосочения АУАН е издадено наказателно постановление /НП/ № 19-0769-002329 от 07.06.2019г. от Р. Т. П. на длъжност началник група към ОДМВР Б., с-р Пътна Полиция Б., с което на жалбоподателя са наложени наказания на основание чл. 185 от ЗДвП – 3 броя глоби всяка в размер на 20 лева.

Въз основа на горепосочения АУАН е издадена и обжалваната в настоящото съдебно производство заповед за прилагане на ПАМ. Същата е връчена на жалбоподателя на 17.02.2022 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Оспорването е направено от надлежна страна, чиито законни права и интереси са засегнати от оспорената заповед. Същата представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК. Жалбата е депозирана в 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като извършва преценка дали същият е издаден от компетентен орган, в установената от закона форма, при спазване на процесуалните и материалноправните разпоредби и дали е съобразен с целта на закона.

Предмет на обжалване е Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 19-0769-00084/16.04.2019г. по чл. 171, т.1, б. „д“ от ЗДвП.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Оспореният акт е издаден от В. Н. С. на длъжност полицейски инспектор към ОДМВР Б.. Видно от Заповед № 2513-209/18.01.2017 г. на Директор на ОДВР - Б. старши комисар К. К. държавните служители от отдел „Пътна полиция“ при ОДВР- Б. – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, са оправомощени да налагат с мотивирана заповед ПАМ по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 4, т. 5, б. „а“ и т. 6 от ЗДвП. В този смисъл атакуваната заповед е издадена от компетентен орган.

Оспорваният акт е издаден в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК, включително фактически и правни основания за издаването му. Не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да послужат като основание за отмяна на атакуваната заповед.

Относно спазването на материалноправните разпоредби съдът намира следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „д“ от ЗДвП – „За осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: 1. временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач: д) който управлява моторно превозно средство с наложено наказание глоба, незаплатена в срока за доброволно заплащане – до заплащане на дължимата глоба“. Този текст на нормата послужила за основание за издаване на ЗПАМ № 19-0769-00084/16.04.2019г. остава непроменен до 30.03.2021 г., когато е обнародвано решение на Конституционния съд на РБ № 3 от 23.03.2021 г. на КС по к.

д. № 11/2020 г. (О., ДВ, бр. 26 от 30.03.2021 г.), с което чл.171, т.1, б. "д" от ЗДвП е обявен за противоконституционен. Този акт на КС на РБ е обнародван в Държавен вестник, бр. 26 от 30.03.2021 г.

Макар решенията на Конституционния съд на РБ, с които се обявява закон за противоконституционен, да имат действие занаяпред, това тяхно действие не е само по отношение на възникнали след влизане в сила на решението юридически факти, а и по отношение на юридически факти, които са възникнали при действието и въз основа на обявената за противоконституционна норма. Т.е. решението на Конституционния съд има действие и по отношение на всички висящи, незавършени, но възникнали на основата на обявената за противоконституционна норма правоотношения.

Към датата на влизане в сила на решението на Конституционния съд, дори да се приеме за безспорно доказано, че Г. е управлявал МПС с неплатени глоби, поради което му е било отнето СУМПС, би могло да се приеме, че е било налице валидно правно основание за издаване на процесната ЗППАМ. Преди обявяването на разпоредбата на б.„д“ на чл. 171, т.1 ЗДвП за противоконституционна, е било налице основание да се приеме, че поради неплатените в срок глоби и отнетото по реда на чл. 171, т.1 СУМПС, е налице хипотезата на чл. 171, т.2а, б. „а“ ЗДвП – предоставяне на управлението на МПС на лице, чието СУМПС е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 ЗДвП.

Основанието за издаване на процесната заповед е възникнало, но правото на държавата да търси изпълнение по тази заповед е погасено с влизане в сила на конституционното решение. Това погасяване настъпва, защото правото е било породено от противоконституционна норма. Именно това следва от чл.151, ал.2 от Конституцията, който изрично установява, че обявеният за противоконституционен акт от деня на влизане на решението в сила не се прилага. Тези правоотношения, които са възникнали въз основа на противоконституционната норма и които са приключили не се ревизират, но тези правоотношения, които не са приключили, не могат да бъдат уреждани от противоконституционна норма. Това намира своето оправдание в противоконституционността на нормата, на която се основават (отново Решение № 235 от 09.01.2015 г. по адм.д. № 4690/2014 г., ВАС, VII о.).

Фактически, макар и да има действие *ex nung*, решението на Конституционния съд, с което се обявява за противоконституционна една правна норма, с оглед на изричната конституционна разпоредба за неприлагане на закона от датата на влизане на решението в сила, въздейства и върху юридически факти, които са възникнали преди влизането в сила на решението. Такъв юридически факт се явява този, че Г. управлявал МПС с неплатени в срок глоби за нарушения по ЗДвП, поради което въз основа на противоконституционната разпоредба СУМПС му е било отнето. Отнемането на СУМПС на базата на тази противоконституционна норма пък е послужило за основание за издаване на процесната ЗППАМ. Ето защо съдът намира, че оспорената заповед противоречи освен на процесуалния, и на материалния закон и като такава следва да бъде отменена.

Основателно в този случай се явява и претенцията за заплащане на държавна такса в размер на 10 лв.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 19-0769-00084/16.04.2019г. на Началник на Сектор „Пътна полиция“ - [населено място] при ОДМВР - [населено място].

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР – Б., сектор Пътна Полиция, да заплати на К. Г. Г., ЕГН: [ЕГН], разноски по делото в размер от 10 лв.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: